

KUNHUTA

novoměstský farní zpravodaj

Nové Město na Moravě
listopad 2006

Ježíš Kristus je Král

Ježíš je Král, všemohoucí, vševládný, ale zcela jinak, než bychom čekali, jinak než triumfem. Stal se králem svou poslušností vůči tomu, co chtěl jeho Otec, a pokorou, se kterou přijal záměr vykoupení.

I my jsme vyzýváni, abychom ho následovali, abychom se kvůli němu nebáli ponížení, abychom se nebáli zřeknout sami sebe, svých plánů, představ.

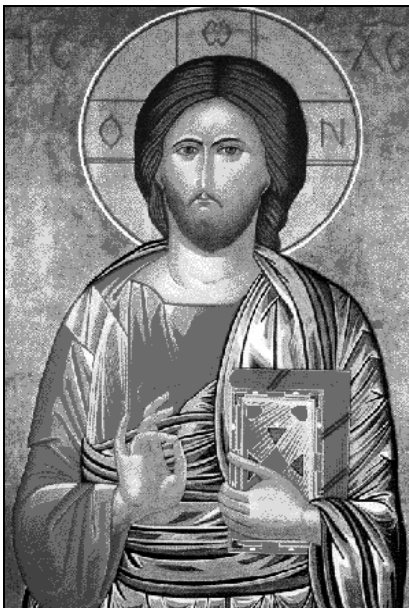
Ježíš říká: „Moje království není z tohoto světa. Není vydobyto nějakým vítězným povstáním, ale je darováno. Darováno právě skrze poslušnost.“

Často jsme svazováni tím, co chceme sami, bez Krista. Jsme svazováni ve svém smýšlení a jednání, svým životem, v němž toužíme po svobodě, která ale záleží jen na nás samotných. „To je můj problém...! Je to moje věc!“ říkáme.

Co na to Kristus? „Vzdej se všeho. I sebe, i své svobody. A až to uděláš, potom teprve budeš svobodě blízko. Bude ti darovaná.“ Zní to zvláště, vidíte? Ale on hojností a dary nadmíru zahrnuje právě ty, kteří za ním přicházejí, když všechno opustili.

Ježíš Kristus je skutečný král. Král Vesmíru a světa, ale i tvého života. Je jím natolik, nakolik ho za krále uznáš.

Chce být vědomým Králem tvého probuzení a vstávání, Králem ranní modlitby i snídaně, Králem Tvého smýšlení, mlčením, mluvením i uvažování o tom, jakým způsobem chceš svůj život prožít, Králem všech tvých vztahů, tvých zájmů, tvého usínání....

Mons. Vojtěch Cikrle (redakčně zkráceno)

Každý zažil požární cvičení. Podle instrukcí se musí člověk co nejrychleji dostat na shromaždiště, kde většinou dochází k vyhodnocení cvičení. Právě nebyl dodržen časový limit – nezachránili jsme se. Copak asi nám probíhá právě hlavou? Ale co, vždyť to je jen cvičení... Celý život je takové požární cvičení. Tušíme, že požár jednou přijde, ale zatím nepřišel. Tak proč si dělat starosti, brát život vážně. Kdybychom měli, museli bychom přemýšlet nad tím, co a jak děláme. Určitě bychom si více uvědomovali, že každý okamžik rozhoduje o naší věčnosti. Na nejrizičnější výzvy Hospodina, abychom se konečně obrátili, začali žít, reagujeme jako na cvičení. Máme přece tolik času. Kdo ví co se ještě stane, hlavně to nesmíme brát všechno tak vážně! Během liturgického roku máme několik příležitostí se zamyslet nad svým životem. V tomto měsíci pak například „Dušičky“ a Slavnost Krista Krále. Boží slovo v liturgii v těchto dnech mluví o posledním soudu, o oddělení dobrých a zlých, a my budeme muset odpovědět na otázku, zda-li chceme stát na soudu po pravici či po levici

Navštěvujeme v tomto období, častěji než kdy jindy hřbitovy, kde si můžeme odpovědět na otázku, co je skutečně důležité. Naší velikou jistotou je, že Bůh nechce smrt hříšníka, ale jeho obrácení. Proto po konci liturgického roku přijde začátek nového. A s ním advent – doba radostného očekávání. Budeme zpívat: „Přijde, přijde Vykupitel, všichni zaplesejme“

Věřím v Ducha svatého

Katechismus učí, že aby se člověk dostal do styku s Kristem, musí se ho nejprve dotknout Duch svatý. Duch svatý je duší křesťanského života. Stejně jako duše člověka není viditelná sama o sobě, nýbrž jen skrze své působení, tak i Duch svatý zůstává skryt, avšak je poznatelný ve svých plodech.

Není Duch svatý velkou neznámou dokonce i mezi námi? A přece je tak důležitý, že Ježíš říká: „Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Přímluvce k vám nepříjde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám“ (Jan 16,17). A krátce před svým návratem k Otci říká učedníkům, kteří se ptají, kdy obnoví království: „Až k vám přijde Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky“ (Sk 1,8).

Žijeme v době Ducha svatého. On je nyní ten Přímluvce nebo Utěšitel, který s námi navždy zůstane. Skrze něj je Kristus uprostřed nás, skrze něj smíme nazývat Boha Abba, Otče. Katechismus uvádí zvláště čtyři působení Ducha svatého:

Připravuje lidi pro Krista. Od počátku stvoření žije životodárný Duch ve všech tvorech; v dlouhé historii Staré smlouvy připravuje vyvolený národ na příchod Mesiáše. Také dnes otevírá srdce věřících pro Krista. **Zjevuje** Krista: „Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: Ježíš je Pán“ (1 Kor 12,3). Duch svatý nám dává poznat, že Ježíš Kristus je Syn živého Boha. Připomíná církvi všechno, co Kristus řekl. **Zpřítomňuje** Krista. V životě církve Ježíše pouze nepřipomíná, ale Zmrtvýchvstalý sám je přítomen ve svém slovu, v „nejmenším z mých bratří“, ve svátostech. Zvláštní je přítomnost Krista v eucharistických způsobách, které se působením Ducha svatého proměňují v jeho Tělo a Krev. **Spojuje** s Kristem. Stejně jako je Duch svatý poutem lásky mezi Otcem a Synem, tak také spojuje všechny, ve kterých působí, s Kristem. Duch svatý je jako míza vinného kmene, která přináší svůj plod na ratolestech. Proto bychom měli denně prosit: „Přijď, Duchu svatý!“

(Christoph Schönborn – Základy naší víry)

Milé děti,

V listopadových dnech potkáváme lidi s kyticemi květin, věnci a svícemi, jak chodí na hřbitov. Někteří z nich přitom ani pořádně neví proč. A ty víš? Proto jsem si pro Vás připravila takový hlavolámek. Tak s chutí do toho, ať tedy víme proč se chodí na hřbitov.

Uprostřed našeho hřbitova je 12 dlaždic. Polovinu tvoří otázky a druhou polovinu odpovědi. Vybarvi stejnou barvou dvojice, které k sobě patří.

Pro kontrolu, jak jste si s tímto úkolem poradili se podívejte úplně dolů na poslední stránku našeho zpravodaje.

Vaše kamarádka

Kdy máme slavnost Všech svatých?	Od 1. do 8. listopadu včetně.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé.
Ježíše Krista a naději na věčný život.	Co vlastně odpouštějí odpustky?	1. listopadu
Kdy můžeme získat plnomocné odpustky pro duše v očistci?	Naše modlitba.	Co připomínají svíce na hrobech?
Může něco zemřelým pomoci?	Co je v církevním kalendáři 2. listopadu?	Ne hříchy, ale časné tresty za hříchy.

Když projdeš po kamenech hřbitovni zdi dvakrát ve směru šipky a zapišeš si každé druhé písmeno, dozvíš se, proč chodíme na hřbitov my – křesťané.

Kniha knih – Písmo svaté

Proč číst pravidelně Písmo svaté? Protože je významným prostředkem k naplnění cíle našeho života. Můžeme ho rozdělit na dvě hlediska:

- z hlediska věčného života je cílem našeho života **návrat k Bohu**, od něhož jsme vyšli a **naplnění našeho poslání** (jinými slovy: jde o naši spásu a osobní povolání k podílu na Kristově spasitelském díle).

- z hlediska **našeho** pozemského života je cílem **dorůst v křesťansky dospělého člověka**, jehož život je plodný (co to znamená se dozvíme např. od sv. Pavla v listě Galat'ánům – kap. 5,16 – 25)

Autorem Bible je Bůh, nenapsal ji

však sám, ale „inspiroval“ k tomu některé lidi – to znamená, že jim vnuknul, co mají zapsat, aby k nám mohl promlouvat. Bůh je svatý. Bibli proto říkáme **Písmo svaté**.

Informace o Bibli: - říká se jí Kniha knih – je neznámější a nejpřekládanější knihou na světě

- celá Bible byla přeložena do 405 jazyků, její části byly přeloženy do 2 303 jazyků

- vznikala po více než 1000 let

- v Evropě to byla první kniha vytištěná na tiskařském stroji

- za posledních 200 let jí bylo vytištěno více než 2,5 miliardy výtisků

z příručky Četba Bible v rodině

Jak správně stárnout

Říká se, že křesťan nestárne, ale zraje pro věčnost. A každé zrání musí mít svá pravidla. Sv. František Saleský se o ně modlil takto: „Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý. Chraň mě před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci.

Zbav mě velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých. Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych při tom nevrtal a neporučnickoval.

Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat – ale ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel.

Nauč mě, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku.

Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mě trpělivě je sná-

šet. Také se neodvažuji prosit o lepší paměť, ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich paměti. Nauč mě obdivuhodné moudrosti se mýlit.

Drž mě, abych byl, jak jen možno, laskavý. Starý morous je korunní dílo d'áblovo.

Nauč mě u jiných odhalovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se o nich také zmínil.

Mám krásy a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale tobě Pane, to říkám – bojím se stáří. Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas.

Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej ty řídíš. Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě ty ještě povoláš.

A k tomu mi dej všechnu sílu srdce.

Prokop Siostrzonek

Z neklidu k důvěře

Žijeme v době, kdy se mnozí ptají: „Ale co je to víra?“ Víra je zcela prostá důvěra v Boha, je to proud důvěry, obnovovaný bez ustání po celý náš život.

Každý člověk může mít pochybnosti. Na tom není nic zneklidňujícího. Měli bychom hlavně naslouchat Kristu, který v hloubi našeho nitra tichým hlasem říká: „Váháš? Nezneklidňuj se. Možná je tvá víra křehká, ale Duch Svatý je stále s tebou.“

Někteří dospěli k tomuto překvapivému poznání: Boží láska se může rozvíjet i v duši zmítané pochybnostmi.

Také naše osobní modlitba je prostá.

Myslíme si snad, že k modlitbě je zapotřebí mnoho slov?

Ne. Víme, že i pár slov, často velmi neobratných, stačí k tomu, abychom mohli Bohu všechno odevzdat, své obavy i své naděje. Jestliže se odevzdáme Duchu Svatému, nalezneme cestu, která vede z neklidu k důvěře. Řekneme mu ve svém srdci:

„Duchu Svatý, dej, abychom se v každé chvíli obraceli k tobě. Tak často zapomínáme, že v nás přebýváš, že se v nás modlíš, že v nás miluješ. Tvá přítomnost v nás je důvěra a nepřetržitě odpuštění.“

bratr Roger z Taize – Netušená radost

Dát všechno je projevem hluboké víry

Ježíš se díval jak lidé vhazují peníze do chrámové pokladnice. Mnozí bohatí dávali mnoho. Mezi nimi chudá vdova dává všechno co má. Ježíš vidí až do jejího nitra. To, co učil, ona naplnila.

Nestarejte se o zítřek.. neboť váš nebeský Otec ví, co potřebujete, on vám všechno dá.. To je jádro celé věci – jde o důvěru v Boha.

Pro nás, kteří žijeme ve společnosti a v době přímo posedlé touhou po tzv. vysoké životní úrovni, je toto evangelium provokací. I my křesťané jsme si zvykli čekat všechno od lidí, od své práce – od svého promyšlení si a zajišťování budoucnosti. Mnozí vyškrtli ze svých plánů Boha. Abychom mohli čelit tomuto nedobrému vlivu dneška, je

třeba si uvědomit:

1. Všechno, co jsem dostal, je DAREM, jsem jen správce darů, zítra nemusím mít nic. Ať mi proto nepřilne srdce.

2. Zavazuje mne to k vděčnosti. To znamená, že musím být ochoten dávat, když bude potřeba.

3. Měl bych se často dělit, abych se udržoval v rovnováze.

4. Měj důvěru v Boha, on tě nikdy neopustí, on pomůže, když bude vidět v tvém srdci, že má odvahu na něj všechno vsadit.

Věrnost, důvěra v Boha, ochota dělit se – to všechno jsou požadavky evangelia.

P. Jan Daněk – Životem lásky k světu a radosti

Milosrdný, svatý Otče, daruj nám moudrost, v níž bychom tě poznávali, rozum, jímž bychom ti rozuměli, horlivost, jíž bychom tě hledali, trpělivost, v níž bychom tě očekávali, oči, které by tě spatřovaly, srdce, jež by o tobě přemýšlelo a život, který by tě zvěstoval...

(Benedikt z Nursie)

Organizace času

Jednoho dne odborník na hospodaření s časem hovořil před skupinou studentů, aby vypíchl svou myšlenku, použil ilustrativní příklad. Vytáhl pětilitrovou zavařovací sklenici se širokým hrdlem a postavil ji před ně na stůl. Potom vyndal asi tucet kamenů velikosti pěsti a pečlivě je vyskládal jeden po druhém do sklenice. Když byla sklenice plná až po hrdlo a žádný další kámen se do ní již nevešel, zeptal se:

„Je ta sklenice plná?“ ... a každý v třídě zvolal: „Ano.“

Expert na hospodaření s časem opáčil: „Skutečně?“

Sáhl pod stůl a vytáhl sáček šterku, který nasypal do sklenice a pořádně s ní zatřepal. Šterk propadl do mezer mezi kameny.

Zeptal se znovu: „Je ta sklenice plná?“

Tentokrát třída pochopila a jeden řekl: „Pravděpodobně ne.“

„Správně!“ odpověděl odborník, vzal sáček s pískem a vměstnal ho všude do

mezer mezi kameny a šterkem.

Opět se zeptal: „Je ta sklenice plná?“ „Ne!“ zvolala třída.

„Správně,“ odpověděl a vytáhl džbánec vody a naplnil sklenici až pod okraj. Pak se podíval na třídu a zeptal se: „Co je pointou této ilustrace?“

Jeden student zvedl ruku a povídá: „Pointou je, že bez ohledu na to, jak plný je váš program, když se snažíte skutečně pořádně, vždycky se tam ještě vejdou nějaké věci!“

„Ne,“ řekl přednášející, „to není pointa. Pravda, kterou nás ilustrace učí, je ta, že pokud do sklenice nedáme ty velké kameny napřed, tak už je do ní nedostaneme nikdy.“

„Co jsou ty velké kameny vašeho života? ..Čas, který trávíte se svými milovanými, vaše sny, smysluplné aktivity, učení či vedení druhých.

Pamatujte, abyste dali dovnitř nejprve tyto důležité kameny, jinak je tam už nedáte nikdy.“

Zeptejte se sami sebe: Co je těmi „velkými kameny“ v mém životě? A pak je dejte do své sklenice jako první.

Informace

Svátost smíření – Nové Město na Moravě - čtvrtek před prvním pátkem v měsíci od 16 hod., Bobrová – první pátek v měsíci

Program bohoslužeb – zimní čas – **Nové Město** středa 17:30, pátek 18:00

**Každý den a každá hodina jsou v životě s Bohem novým začátkem.
Nezáleží na tom, co je za námi... všechno, o co se musíme starat
je přítomnost a budoucnost.**

Donald Grey Barnhouse

Pro děti na závěr – tajenka hlavolamu

Pro ty, kdo pilně řešili náš hlavolam. *Tajenka: Na hřbitov nechodíme kvůli parádě na hrobě, ale především kvůli modlitbě za zemřelé.*